

Ks. Andrzej Franciszek *D z i u b a*, *Orędzie moralne Jezusa Chrystusa*, Warszawa: Wydawnictwo Akademii Teologii Katolickiej 1996, ss. 348.

Osoba i nauczanie Jezusa Chrystusa zawsze budziły żywe zainteresowanie i to nie tylko w kręgach wyznawców Jezusa Chrystusa. Przyjmując w tajemnicy Wcielenia ludzką naturę, odwieczne Słowo Boże stało się obiektywną i równocześnie osobową normą moralności dla wszystkich ludzi. Słusznie tedy Sobór Watykański II podkreśla, że to właśnie Jezus Chrystus „objawia w pełni człowieka samemu człowiekowi i okazuje mu najwyższe jego powołanie” (KDK 22). Bosko-ludzka rzeczywistość Osoby Wcielonego Słowa obejmuje wszelkie aktualne działania, stanowiąc nadrzędną

normę dla wszystkich wartości i domagając się jednocześnie osobistego włączenia się chrześcijan w wewnętrzny nurt Bożego życia. Wszystko to znajduje swoje odzwierciedlenie w recenzowanej książce ks. prof. Andrzeja Dziuby pt. *Orędzie moralne Jezusa Chrystusa*, opublikowanej przez Wydawnictwo Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie.

Autor podkreśla, że „Chrystus staje wobec chrześcijanina jako fundament jego życia i działalności” (s. 25). To akcentowanie Jezusa Chrystusa i Jego zbawczego orędzia staje się widoczne niemal na każdej stronie omawianej książki, jak i w jej poszczególnych rozdziałach. Każdy z dziesięciu rozdziałów ma za podstawę „dynamikę” zakładającą osobowe zaangażowanie decyzyjne człowieka w kształtowaniu w nim Boskiego orędzia Jezusa Chrystusa (por. s. 15 n.). Słusznie tedy Autor zaznacza, że moralność jest „zbiorem norm wyprowadzanych głównie z transcendentnej relacji człowieka do Boga”, natomiast relacyjność „musi mieć także odniesienie zwrotne, aby stała się dynamicznym czynnikiem postępu i rozwoju drogi osobowej” (s. 16).

Wszystkie zasadniczo rozdziały poruszają niezwykle doniosłą dla życia duchowego problematykę. Uwagę jednak zwraca „dynamika wnętrza” i „dynamika doskonałości” Autor na podstawie tekstów Pisma św. uczy o potrzebie głębszego życia duchowego celem osiągnięcia takich sił moralnych, które „gwarantują oparcie się złu, a w konsekwencji pozwalają dojść do pełni życia w Chrystusie, do synostwa Bożego” (s. 56). Jednocześnie też praca ks. prof. Dziuby dowodzi, iż moralne orędzie Jezusa Chrystusa bazuje na „nowości wnętrza” człowieka, z którego wypływają życiowe, praktyczne konsekwencje posłannictwa wiary; „wnętrze” bowiem stanowi wyraz „serca”, z którego wywodzi się zarówno dobro, jak i zło. Autor słusznie zauważa, że Jezus Chrystus akcentował w swoim nauczaniu potrzebę osiągnięcia doskonałości własnej swoich uczniów. Przykładem tego jest Kazanie na Górze, w którym Zbawiciel stawia wymagania większej sprawiedliwości aniżeli wynikałoby to z litery Prawa (por. s. 136). Sam też termin „doskonałość” ma wydźwięk dynamiczny i właściwie utożsamia się ze „świętością”. Jako proces dynamiczny, doskonałość wiernych powinna rozwijać się aż do pełni życia wiekuistego. W świetle moralnego orędzia Chrystusa chrześcijanin winien być człowiekiem „przemienionym dzięki łasce”, nie mającym żadnej wady i obfitującym w cnoty (por. s. 152). A zatem prawdziwi uczniowie Jezusa Chrystusa powinni dążyć do upodobnienia się do Niego, a nawet do identyfikacji z Nim. Właśnie ta identyfikacja, jak dowodzi Autor, stanowi pełnię rozwoju, „a nie tylko statyczne odwzorowanie orędzia i życia Jezusa” (s. 155).

Także pozostałe rozdziały książki zawierają niezwykle bogaty i cenny materiał moralnego nauczania Jezusa Chrystusa. Zadziwiać musi głęboka znajomość przez Autora tekstów biblijnych stanowiących wspólną dokumentację przeprowadzonych analiz. Książka godna jest polecenia nie tylko teologom, ale i wszystkim, którzy pragną kształtować swe życie odwołując się do nauczania i realizując wymogi, jakie stawia swym uczniom Boski Mistrz Jezus Chrystus.

Ks. Jerzy Misiurek